

IN MEMORIAM

miercuri, 08 octombrie 2014

Ožalošćena obitelj, rodove, kolege, prijatelji i brojni
Karaševci ispratili su

11. kolovoza 2014. godine na posljednje poivalište
doktora Martina Slovenskog Dugaliju,

prvog lije nika porijeklom iz
karaševskih seli.

Tužna pogrebna povorka je u podne
toga dana krenula prema karaševskom groblju iz crkve Marijina uznesenja iz
Karaševa, gdje je za preminologa održana kratka misa zadušnica.

Doktor

Martin Slovensky se je od malenih nogu otkinuo od svojih vršnjaka, od dje njih
igra aka i mladena ke radosti te je najprije otišao na školovanje u Oravicu, a
zatim u Temišvar, gdje je stekao doktorsko priznanje. Prvo mjesto doktorskog
zanata bilo mu je u Sokolovcu, na dunavskoj klisuri, zatim u Staroj Moldavi,
na samoj granici Karaševske županije, a nakon toga dolazi u staru bolnicu
u Riicu, gdje ostaje do zaslužene mirovine.

Dolazak

u Riicu, grad u neposrednoj blizini rodnoga mjesta, poistovjetili smo sa
ežnjom da se približi nama, svojim, da bude u središtu svojih ljudi. I tako
je i bilo. Za itavo vrijeme obavljanja lije ni kog zvanja u Riici ispoljavao
je želju i stalnu dobru volju slušati, lije iti i brinuti sve one koji su mu to
tražili, a nerijetko su to bili naš ljudi, ljudi iz naše karaševske zajednice,
koji su mu se s povjerenjem i po našim obračunima jer su u njemu upoznali
upravo "našim ljudima". Neizmjereno je volio naše ljude i bio osjetljiv na njihove
patnje, volio ih je kao što je volio rodno selo Karašev, o ijim
ljepotama je svojedobno zanosno pisao,
kao što je volio brežuljak Kalvariju, u ijem je podnožju ro en i kamo mu je
kao dje aku pogled bio uprt svaki dan, ili kao što je volio rijeku Karašev, sa
svojom bistrom planinskom vodom.

Doktor

Martin Slovensky, prvi karaševski lije nik, bio je svjetla osoba, primjer i
uzor dobrote i vrline, vrednosti koje je stekao od ranog djetinstva pa sve do
zadnjeg dana. Njegova je posljedna velika želja bila da mu posmrtni ostaci budu
pokopani u groblju iz rodnoga mjesta jer je želio biti tu, s nama zajedno, svoj
me u svojim, na starinji koju je volio i cijenio, kao što je cijelu našu
zajednicu volio i cijenio. Upravo zato nije nas prepustio same niti sad, ve
nas je predao u dobre i sigurne ruke svojih potomaka, u ruke itave plejade
lije nika poniknutih iz svoje otmjene obitelji, lije nici vrijedni imena
Slovensky.

Me utim,

pomo doktora Slovenskog karaševskoj zajednici nije se sastojala samo u zanatu,
odnosno u pružanju lije ni ke pomo i našim ljudima. Kao široko obrazovana osoba
i istinski humanist pružio je svoje znanje i umje e našim pionirskom i mladom
novinarstvu, rade i na po etku zadnjega decenija prošloga stolje a kao jedan od

prvih redaktora "Hrvatske granice". Njegovoj svastici Mileni napisa publikacija
duguje najljepše napisan naslov jedne novine, a doktora Slovenskog s pravom
smatrano kumom imena nove novine. Zauvijek je zlatnim slovima ostali zapisani retci
u kojima je "kum Hrvatske granice" obrazložio čitateljima zašto je uredništvo
izabrao upravo naslov "Hrvatska granica": "Budući da je stablo hrvatskoga roda
rasirilo svoje grane diljem svijeta, hrvatska je manjina u Rumunjskoj i sama
jedna od grana tog stabla. Želja je napisa da maslinova granica anđela
Gabrijela, granica blagovijesti, mira i radosti, koja je navjestila Kraljicu
Hrvata, Blaženu Djevicu Mariju, navijesti preko ovog glasila radost naše pisane
rije i karakterskoj zajednici".

Uvijek

je brinuo o sudbini zajednice iz koje je potekao. Za svu svoju privrženost i
ljubav karakterski narod muuguje zahvalnost, poštovanje i vjerno sjećanje.

Neka mu bude laka karakterska zemlja,
koliko mu je drag bio karakterski narod.. Neka mu Bog grijeha oprost, a dušu
uzme u raj nebeski!

Prof. Milja Radan